

[Waldorff]

på den højreorienterede indoktrinering, som foregår i radioen.

Vi mener – uanset at det kan være en svaghed i konkrete situationer – ikke, at det tjener noget, at vi benytter de samme metoder som højrefløjen, men derfor kunne det selvfølgelig godt være nødvendigt for os at forstå, hvordan det kan lade sig gøre, at ret mange mennesker opfatter det som rigtigt, når nu højrefløjen kører frem med, at der er en politisk ensidighed i Danmarks Radio, og at den hælder til venstre. Hvordan kan det være, at mange faktisk tror på den slags på trods af kendsgerningerne?

Jeg mener, at en af årsagerne, måske den væsentligste, er, at de ting, der skaber debat, det, som interesserer, det, som man overhovedet opdager i informations- og underholdningsstrømmen, det er det kritiske, det er det afslørende, det er det progressive. Efter min opfattelse er det nemlig faktisk sådan, at sandheden er venstreorienteret, og at kritikken er progressiv. Det er klart, at det lægger man mærke til, den engagerer, den rejser diskussionen, medens derimod løggen, fordrejelsen, den løbende højreorienterede indoktrinering, fortielsen, sødsuppen og konformiteten glider ind, den passer ind i fordommene, den missionerer for den passive, accepterende og selvundertrykkende tilværelse og livsholdning, som skolen, kirken, spejderkorpsene, LO-toppen, kooperationen, de politiske partier, erhvervsorganisationerne, Lionsklubberne, Rebekkalogen osv., handel, Hedeselskabet, Europabevægelsen, Risø – og hvorfor ikke også NATO og Warszawapagten i sidste konsekvens? – ønsker at befolkningsen skal tage på sig og leve med.

Vi holder meget af journalister, som en gang imellem lægger en bombe under grødfadet eller smider knaldperler i kaffekopperne. Det er selvfølgelig ikke sådan, at vi mener, at de journalister skal være enige med os – det er de faktisk sikkert ret sjældent – men der er ikke noget så pragtfuldt, som når lagkagen ind imellem eksploderer og sender flag og flødeskum i hovedet på de kristelige bedemænd. Det er synd, det sker så sjældent.

Ned med kristeligt folkepartis radiolovsforslag!

Formanden:

Må jeg gøre opmærksom på, at lagkagen næppe eksploderer, fordi man lægger en bombe under grødfadet. Men det skal jeg ikke blande mig i.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke sige, om det var grøden, der eksploderede, eller det var grøden, der udtalte sig.

SF – og også til dels VS – siger, at de ikke ønsker at bryde monopollet. Det er jo en klar argumentation for ensidigheden til deres fordel i radio og TV, for hvis det ikke var sådan, skulle de nok komme og sige: nu skal vi have brudt monopollet, for vi får ikke lov til at komme ind.

Begge partier snakkede om frihed på alle områder. De snakker om, at folket virkelig skal have lov til at bestemme – folket, græs-rødderne, det er dem, vi skal lytte til. Ja vel, det vil man på de områder, hvor man endnu ikke har kunnet komme til orde, hvor man endnu ikke har kunnet manifestere et flertal, dér ønsker man hele tiden at snakke om friheden og om folkelighed. Men dér, hvor man har sat sig på det, dér ønsker man at bevare sin magt. Det er da en klar argumentation for ensidighed i Danmarks Radio og TV.

Den stilling, de partier har taget, undrer mig overhovedet ikke. Men det undrer mig såre, at de radikale er med på den galej, at de radikale med deres folkelighed, at de radikale, der snakker så meget om frisind, ikke engang tør vove friheden, når det kommer til stykket. For hvad er det, vi har fremlagt i vort forslag? Ja men det er en udfordring, en klar udfordring, nemlig denne at turde vove friheden.

Vi har vovet at påstå – lige modsat det, man siger fra VS – at vi har et pluralistisk samfund. Og så siger vi: vel, vi erkender, at vi har et pluralistisk samfund, så må vi indrette vores frihed derefter og give de forskellige grupper i samfundet, uanset deres fundamentale livsholdning, ret til at komme til udtryk også i disse væsentlige medier. Hvis man vil friheden, kan det ikke hjælpe, at man fra de radikale nu kommer og siger, at vi skal passe på, at ytringsfriheden bliver tilgodeset. Det er den, man vil kvæle, det er den, man ikke tør tage i sin fulde konsekvens. At man skulle have ytringsfrihed i